

Tal dia
com
avui fa...

1
any

Encallats amb el 9-N
Mas i Sánchez es reuneixen per primera vegada i s'enroquen amb la consulta. El líder del PSOE reitera que la votació és il·legal i la sobirania, espanyola.

10
anys

Zapatero, amb el PSC
Fa costat al PSC contra els atacs dels 'barons' del PSOE a l'Estatut. Maragall diu que el text és "socialment ambiciós, realista i constitucional"

20
anys

Segrest aeri
Un home amb problemes mentals segresta un avió entre Palma i París i després es rendeix a la policia. Pretextava denunciar les proves nuclears.

Ca montes

Vicent
Partal

Alerta amb la Meridiana

Detecte que hi ha alguna gent que opina que aquest any ja no cal anar a la Meridiana perquè el 27-S votarem i aquest serà un vot definitiu. Com si diguérem que ja no cal manifestar-nos perquè ja anem al tall. Ho lamentem però aquesta és una posició que considere errònia. Perquè a parer meu és precisament a l'inrevés: la Meridiana és de totes les mobilitzacions que hem fet els darrers anys la més important. Més important que la primera manifestació, més important que la Via Catalana i més important que la V de l'any passat. No en tinc cap dubte. La Meridiana és la manifestació determinant.

Entenem-nos: que el 27-S serà important, segur. Que una victòria del sí serà un pas de gegant, segur. Que som

Un èxit rotund de la Via Lliure catapultaria la campanya del sí

molt i molt a prop, segur. Però això no només no treu cap importància a la manifestació del pròxim 11 de setembre sinó que encara li'n dóna més.

És evident, encara que alguns vulguen negar-ho, que la manifestació no és partidista. No demanarà el vot per cap opció concreta, ni tan sols per les dues candidatures del bloc del sí. Però és igual d'evident que un èxit rotund de la Via Lliure catapultaria la campanya del sí i que, a l'inrevés, una punxada seria un contratemps important.

Si altres anys ens han mirat amb lupa, aquest any ho faran encara més. I no és només un problema de com interpretaran els altres, des de fora, el que passe. La qüestió és que ho necessitem nosaltres. Necessitem un lloc on trobar-nos, on veure'ns les cares, on reconèixer-nos, on adonar-nos de com de forts som. Necessitem un lloc on conjurar-nos per anar a fons i fins al final, sense escoltar ni fer cas de tota la porqueria que volen tirar alguns al mig de la campanya electoral, precisament per treure'ns del camí marcat. I aquest lloc que necessitem tant precisament és la Meridiana, amb la Via Lliure plena a rebenotar. No us equivoqueu sobre això.

LA
PUNXA
D'EN
JAP

Joan
Antoni
Poch

Vuits i nous Lectures

Manuel
Cuyàs

Pretenen amargar-nos l'existència un dia amb una carta expresidencial, el dia abans amb un escorcoll i l'endemà amb una amenaça de presó o d'inhabilitació, i tot i que entenc els que creuen que les cartes s'han de contestar i se sulfuren, jo no contesto cartes insultants ni em sulfuro sinó que espero pacient i tranquil el dia de les eleccions, i que sigui el que els catalans vulguin. "A mi, sap?, no me'ls acabaran", deia Francesc Pujols. Jo segueixo el filòsof de la Torre de les Hores de Martorell. Tic-tac, tic-tac, i ja arribarà el dia. A mi no me'ls acabaran. Mentrestant, lleigeixo. Aquest estiu ho he fet molt. Visitar de nou *La muntanya màgica* m'ha anat bé per relativitzar el temps. Després he atacat, també

per segon cop, *La España imperial* de T.H. Elliot. Aquest llibre me'l van fer llegir a la Universitat de Barcelona. Suposo que la seva lectura devia ser també obligatòria o recomanada a les altres universitats espanyoles. L'autor, un britànic fred com el te a les cinc i deu i desapassionat com un paraigua, explica amb detall que la Corona d'Aragó es va incorporar a la "unitat" política espanyola no amb el matrimoni d'Isabel i Ferran, sinó amb Felip V el 1714. No van aprendre la lliçó, els polítics i savis espanyols amb carrera que fan remuntar la *indivisibilidad* a les coves d'Altamira? Van aprovar l'assignatura?

També, *La pell de la frontera* de Francesc Serés, magnífic i minuciós reportatge sobre la "nova" immigració a la Franja, amb algunes reflexions de tipus personal. Serés, nascut a Saidí,

és ell mateix un home de frontera. Un dia haurem d'estudiar per quin motiu aquest poblet administrat per Osca ha donat tants escriptors catalans: Joaquim Ibarz, que enyoro, Mercè Ibarz, Mario Sasot... En Serés em va posar sobre la pista de Teresa Colom, una andorrana del 1973 que ha

director, com li ha passat a l'Anna Punsoda. El llibre de Teresa Colom comença així: "El mateix dia en què va topar amb la irreversibilitat de la vellesa, la senyora Clock va saber que estava embarassada." Promet? I tant si promet. D'arrenques així no en corren.

També s'ha de dir que Pujols va

ANTHONY GARNER

escrit el llibre de relats *La senyoreta Keaton i altres bèsties*. No sabia res de la Colom. La secció de crítica literària dels diaris en deuen haver parlat, però és que jo no en sóc gaire consumidor, i menys des que els crítics poden ser despatxats si no deixen prou bé l'obra d'un amic del

confessar un dia: "Sap? Me'ls han acabat." Va ser després de la guerra, quan es va veure a l'exili i amb les propietats embargades. Però va tornar, es va refer i tampoc cal que ens ho agafem tan a la valenta.